

driften fra det ene over til det andet. Det er også et spørgsmål, som blev rejst under forhandlingerne, og der oplyste vi også, at det stort set passede med hinanden. Så er dét på plads.

Men jeg må sige, at i modsætning til de fleste andre lande har Danmark aldrig udlagt nationale naturområder eller nationalparker. Det er den internationale betegnelse, man kan bruge, men det har vi aldrig gjort.

Årsagen er først og fremmest Danmarks intensive arealanvendelse til landbrug, skovbrug, byudvikling, trafik anlæg osv. Vi skal derfor finde vores egne løsninger, og heri indgår naturligvis de overordnede hensyn til naturen, men også hensyn til de meget varierende natur-, landskabs- og ejerforhold.

Så pilotprogrammerne har vi stor forventning til, og vi er gået frem lige efter Wilhjelmudvalgets rapport med de seks, der blev nævnt. Der blev så skrevet ud til dem, og vi har fået svar tilbage, og nu forbereder vi, hvordan vi så går i gang med dem.

Tre-fire pilotprojekter vil blive støttet økonomisk med 20 mio. kr. fra den ekstrabevilling på 50 mio. kr., der afsættes på finansloven. Jeg glæder mig til det.

Så går vi til den statslige skovrejsning på bynære arealer. Regeringen vil jo forstærke indsatsen for etablering af bynære natur- og skovområder. Indsatsen vil blive fokuseret på nye statskove dér, hvor der er markant lokal opbakning i form af samarbejdsaftaler med kommuner og vandværker. I de nye skovområder indgår også betydelig åbning af naturarealer og tilgroningsarealer.

Regeringen vil også gerne medvirke til, at de nye skovområder fordeles jævnt over landet, men det er først og fremmest bynærhed og lokal medvirken, der afgør placeringen, og f.eks. sikring af drikkevand.

Det er allerede lykkedes at styrke det lokale engagement væsentligt i forbindelse med skovrejsning. Kommuner og vandværker er således i stigende grad interesserede i at bidrage med finansiering og arealer som indskud i statslige skovrejsningsprojekter.

Herved når vi længere for de midler, staten sætter af til formålet, end vi gjorde før. Hvorfor skal vi dog have en debat om, hvor mange penge der nu lige nøjagtig er på en konto i stedet for, at vi engang ville få debatten om, hvor meget vi får ud af dem? Men det er ligesom ikke noget, der er så afgørende. Skidt med, hvor meget skov

vi får, for det er mere afgørende, om man kan finde de rigtige tal.

Jeg tror, vi skal vænne os til, at det er i orden, at man behandler skatte kroner på en måde, hvor man prøver at få mest muligt ud af dem. Det er der jo ikke noget galt i. Det går faktisk rigtig godt. Kan vi så ikke bare sammen i hvert fald glæde os over det, så længe det gør det?

Så er der noget med bufferzoner. Jeg skal bare sige, at der har været forslag om at udlægge bufferzoner på 300 m rundt om de naturområder, der er mest sårbare over for belastningen med ammoniak.

I bufferzonerne begrænses udslippet af ammoniak fra landbrugets stalde og gødningsanlæg m.v. Det medvirker til at reducere nedfaldet af ammoniakkvælstof, så sandsynligheden for, at de sårbare naturområdetypers tålegrænser overskrides, mindskes.

Der er altså en række problemer, som skal afklares, før vi kan udlægge de her bufferzoner. Derfor har regeringen besluttet at afklare de udestående spørgsmål i en arbejdsgruppe. Det er bl.a. spørgsmålet om zonens bredde, naturtypernes tålegrænse og omkostninger ved udlægningen.

Udlægges der bufferzoner på f.eks. 300 m omkring de mest sårbare naturtyper, vil det i gennemsnit berøre 7 pct. af landbrugsarealet. Det er man nødt til at have med i overvejelserne, når man diskuterer det. Det kan godt være, at vi når til resultatet, men man skal vide, hvad man diskuterer, og hvad man beslutter sig for.

Jeg skal så understrege, at det kun er håndteringen af ammoniak fra stalde og gylletanke og lign., der reguleres i bufferzonerne. Arealanvendelsen som sådan vil ikke blive berørt.

Kl. 12.45

Jeg ville også gerne sige nogle ting om det nationale skovprogram, for det er et rigtig godt skovprogram og ligesom det, vi lige har sagt om adgang til naturen, skal vi så ikke glæde os over, at de mennesker, der ejer den, og de mennesker, der skal bruge og benytte den, kan gå sammen og lave en fælles aftale? Det må da være det bedste. Jeg synes igen, at vi skal interesse os for, om det er til gavn for naturen og miljøet, og ikke så meget for, hvem der har æren af, at det bliver vedtaget.

Jeg glæder mig over det nye nationale skovprogram. Jeg kan sige, at for det første vil det overordnede formål med loven i højere grad give en balance mellem hensynet til træproduktion, biologisk mangfoldighed og friluftsliv.